

Δάσκαλος σε απομακρυσμένο χωριό μεταμόρφωσε σχολείο και βραβεύτηκε ως ο καλύτερος εκπαιδευτικός στην Ελλάδα

[Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Εκπαίδευση / Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Στο Zaira Radio 89,6 και στην Ανδρονίκη Κοκοτσάκη μίλησε ο κ. Χάρης Γεωργιακάκης, ο δάσκαλος που υπηρετεί στο Δημοτικό Σχολείο Βοριζίων στο Ηράκλειο, και βραβεύτηκε ως ο καλύτερος εκπαιδευτικός της χρονιάς στα Education Leaders Awards.

Όπως είπε ο κ. Γεωργιακάκης: “Ομολογώ ότι δεν περίμενα αυτή τη βράβευση, ήταν

για μένα κάτι αναπάντεχο. Είναι πάρα πολύ τιμητικός αυτός ο τίτλος, ωστόσο σε καμία περίπτωση δεν παρασύρομαι από αυτόν. Εξάλλου πιστεύω πραγματικά ότι σε όλη την Ελλάδα, σε κάθε απομακρυσμένη γωνιά της πατρίδας μας, υπάρχουν εκπαιδευτικοί που τους αξίζει αυτός ο τίτλος.

Μπορεί το έργο τους να μην αναδείχθηκε μέσω ενός διαγωνισμού αλλά

προσφέρουν τα μέγιστα και δίνουν τον καλύτερό τους εαυτό καθημερινά. Οι εκπαιδευτικοί θεωρώ ότι -ειδικά τα τελευταία δύο χρόνια- έδωσαν και την ψυχή τους για να στηρίξουν κάτω από αυτές τις δύσκολες και πρωτόγνωρες συνθήκες της τηλεκπαίδευσης τα παιδιά.

Ήταν κάτι που δεν είχαμε συνηθίσει και όμως ανταποκρίθηκαν οι εκπαιδευτικοί σε πολύ μεγάλο βαθμό. Θεωρώ ότι υπάρχουν αξιόλογοι συνάδελφοι σε όλη την Ελλάδα που στηρίζουν τη δημόσια εκπαίδευση και παράγουν έργο που είναι αντάξιο πολλών βραβεύσεων, που διδάσκουν σε πολύ απομακρυσμένες περιοχές κάτω από δύσκολες συνθήκες και που προσπαθούν να κάνουν τη ζωή των μαθητών καλύτερη, να ανοίξουν νέους ορίζοντες και να τους βοηθήσουν να πάνε ένα βήμα παραπάνω”

Ο κ. Γεωργιακάκης υπηρετεί στο Δημοτικό Σχολείο Βοριζίου, ένα τριθέσιο σχολείο το οποίο φέτος είχε 30 μαθητές σε όλες τις τάξεις και χρειάζεται τουλάχιστον άλλους τρεις εκπαιδευτικούς για να στελεχωθεί σωστά.

Τα Βορίζια είναι ένα μικρό χωριό στους νότιους πρόποδες του Ψηλορείτη, 53 χιλιόμετρα από το Ηράκλειο και 25 από τις Μοίρες. Ο ίδιος μένει στο Ηράκλειο, συνεπώς κάνει αυτή τη διαδρομή καθημερινά: “Τα τελευταία δύο - τρία χρόνια υπάρχει ο νέος δρόμος της Μεσαράς ο οποίος όμως δυστυχώς φέτος έπαθε ζημιά και έκλεισε. Έτσι η απόσταση μεγάλωσε και γίνεται πάλι από έναν παλιό περιφερειακό δρόμο, ο οποίος δεν είναι και ότι καλύτερο. Σε συνδυασμό με την αύξηση που υπάρχει στα καύσιμα καταλαβαίνετε ότι είναι δύσκολη η μετακίνηση, ειδικά αυτόν τον τελευταίο χρόνο. Είναι κάτι που αποθαρρύνει συναδέλφους οι οποίοι δύσκολα το επιλέγουν.

“Όπως όλα τα σχολεία της υπαίθρου, αν δεν υπάρχει σταθερότητα στο προσωπικό, δημιουργούνται καταστάσεις κινητικότητας οι οποίες δεν βοηθάνε στην εκπαιδευτική διαδικασία. Καλό θα είναι να υπάρχει σταθερό προσωπικό όσο είναι δυνατόν για να μπορεί να παράγεται εκπαιδευτικό έργο” λέει ο κ. Γεωργιακάκης ο οποίος αναφέρθηκε στα προβλήματα που αντιμετώπισε :

“Όταν βρέθηκα στα Βορίζια πριν από περίπου 5 χρόνια υπήρχε παραμέληση όχι μόνο στο κτήριο και στον αύλειο χώρο, αλλά και γενικότερα. Ξεκίνησα πρώτα την προσπάθεια να διαμορφώσουμε ένα όμορφο κτιριακό συγκρότημα, να επισκευαστούν οι φθορές, να ζωγραφιστεί, να φτιαχτεί όμορφα ο αύλειος χώρος και σιγά σιγά, διαθέτοντας πολύ προσωπικό χρόνο, σε συνεργασία με την τοπική κοινότητα και με τη δημοτική αρχή, έγιναν οι παρεμβάσεις. Διαμορφώθηκε ένας όμορφος χώρος και από κει και μετά κάθε χρόνο μαζί με τους συναδέλφους που ερχόντουσαν, υλοποιούσαμε και κάτι διαφορετικό.

Επίσης, δημιουργούνται και θέματα ίσων ευκαιριών, καθώς υπήρχαν ανισότητες που έπρεπε να αμβλυθούν μέσα από την εκπαιδευτική διαδικασία. Τα παιδιά δεν

έχουν καθηγητή πληροφορικής, δεν έχουν εικαστικά, δεν κάνουν μουσική, δεν κάνουν ξένες γλώσσες.

Έτσι όπως είναι διαμορφωμένο το αναλυτικό πρόγραμμα στα ολιγοθέσια δεν υπάρχουν εύκολα εκπαιδευτικοί ειδικοτήτων οπότε το κομμάτι αυτό «πέφτει» στους δασκάλους που προσπαθούν να το καλύψουν. Το πρόβλημα των άνισων ευκαιριών ήταν και ο λόγος που ήθελα να υπηρετώ εκεί. Έβλεπα την κατάσταση αυτή και σκεφτόμουν ότι πρέπει οπωσδήποτε να βοηθηθούν αυτά τα παιδιά”

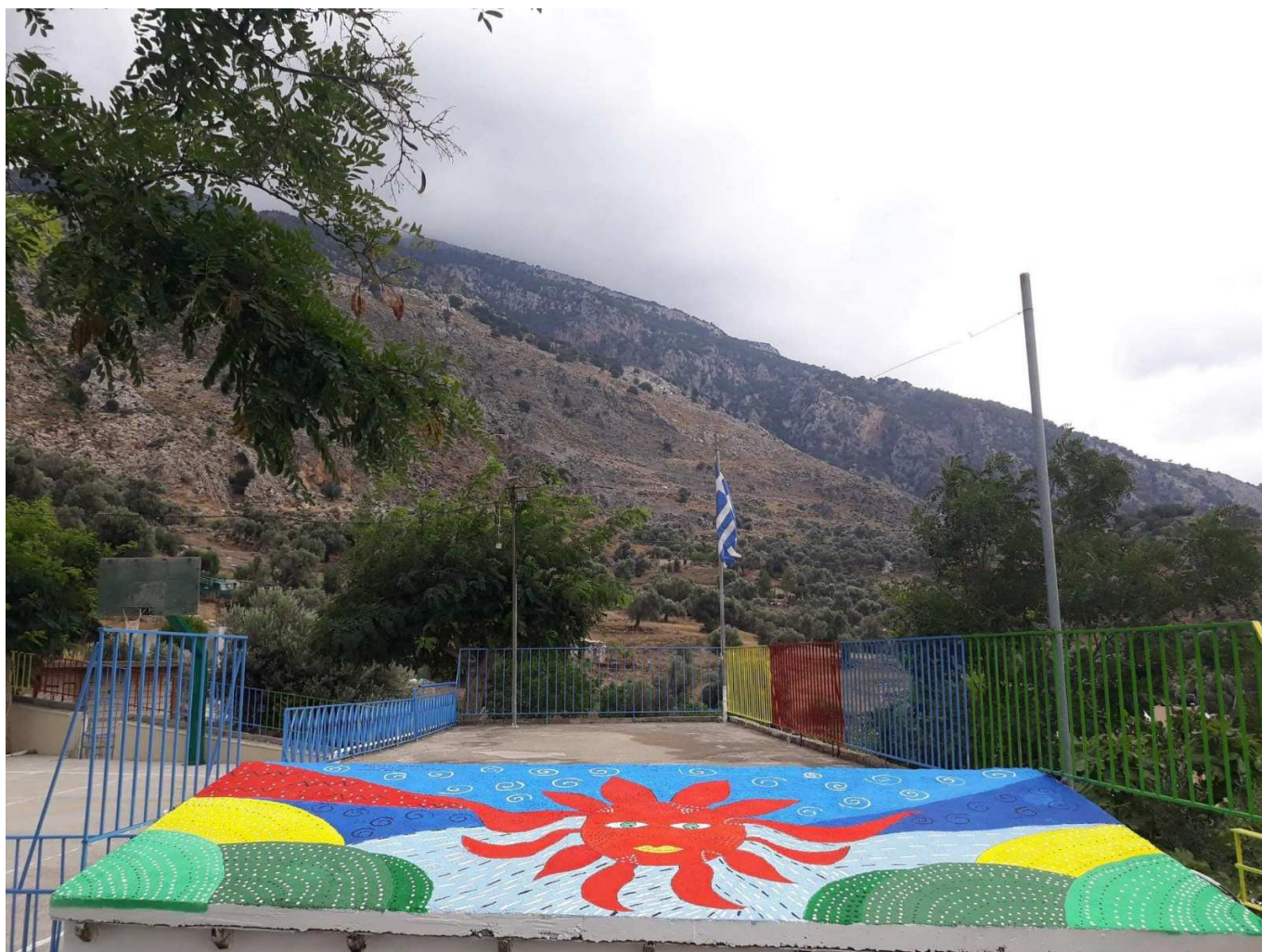

“Προσπαθήσαμε λοιπόν μέσα από διάφορες δράσεις που υλοποιήσαμε και μέσα από κάποια προγράμματα που πήραμε μέρος, όλο αυτό το κενό κάπως να καλυφθεί.

Πήραμε εξοπλισμό, οργανώσαμε βιβλιοθήκη, την Παγκόσμια Ημέρα των Ατόμων με Αναπηρία τους έδειξα τη νοηματική, την Παγκόσμια Ημέρα Βιβλίου ο καθένας έγραψε για το βιβλίο του, έμαθαν πώς να μελετούν ένα ηλεκτρονικό βιβλίο”

“Βλέπαμε ότι χρόνο με τον χρόνο, τα παιδιά αντιδρούσαν όλο και καλύτερα αρχικά γιατί υπήρχε σταθερό προσωπικό. Επίσης άρχισαν να αντιλαμβάνονται πράγματα πέρα από το πολιτισμικό τους πλαίσιο, το οποίο είναι αγροτοκτηνοτροφικό.

Άρχισαν να έχουν παραστάσεις και για πράγματα τα οποία δεν συναντούν συχνά στην καθημερινότητά τους, να προβληματίζονται και να αυτενεργούν περισσότερο σε σχέση με τους μαθητές πχ στις πόλεις σε θέματα για παράδειγμα πληροφορικής, περιβάλλοντος, φιλιαναγνωσίας κλπ Γενικότερα λάμβαναν όλο και περισσότερα ερεθίσματα που η περιοχή δεν μπορεί να τους δώσει άμεσα”

Πηγή: zarpanews.gr